

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

МАТЕРІАЛИ

**III Міжнародної
науково–практичної конференції**

„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА МОЛОДИХ”

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**19-20 травня 2010 року
м. Рівне**

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали III Міжнародної науково–
практичної конференції студентів, педагогів,
психологів та молодих науковців. Частина 2.
Природничо-математичний та суспільно-
гуманітарний напрями. – Рівне: РВВ РДГУ. – 2010. –
150 с.**

Програмний комітет:

Постоловський Руслан Михайлович – канд.іст.наук, проф., ректор – **голова оргкомітету**
Поніманська Тамара Іллівна – канд.пед.наук, проф., проректор з наукової роботи РДГУ – **заступник голови оргкомітету**;
Гон Максим Мойсейович – докт.політ.наук, проф.;
Павелків Роман Володимирович – докт.психол.наук, проф.;
Пальчевський Степан Сергійович – докт.пед.наук, проф.;
Сяський Андрій Олексійович – докт.техн.наук, проф.;
Войтович Ігор Станіславович – канд.пед.наук, доц.;
Воробйова Ірина Анатоліївна – канд.пед.наук, доц.;
Галатюк Юрій Михайлович – канд.пед.наук, проф.;
Галуха Любов Юріївна – канд.іст.наук, доц.;
Каштан Сергій Степанович – канд.техн.наук, доц.;
Максимцев Юрій Романович – канд.фіз.-мат.наук, доц.;
Павелків Віталій Романович – канд. психол. наук, доцент
Черніговець Тетяна Іванівна – канд.пед.наук, доц.;
Черній Алла Леонідівна – канд.політ.наук, доц.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №9 від 29.04.2010р.)

При формулюванні окремих положень Сталіну вдалося уникнути певних принципів схематизму. Він не захоплювався деталізацією та регламентацією, не намагався раз і назавжди розкласти все по полицях, затвердити як істину в останній інстанції. Навпаки, доктрина являла собою набір гнучких, часто доволі загальних формулювань, пов'язаних внутрішньою логікою та понятійним апаратом. При цьому малося головне – ясність цілі і загальний напрямок руху до неї. Вказані характеристики забезпечували Сталіну широку свободу політичного маневру та ідеологічних інтерпретацій. Ця особливість нової дипломатії Кремля була підмічена членом британського уряду Іденом під час його візиту до Москви в березні 1935 р. Прагматизм сталінського підходу одразу ж кинувся в очі Ідену. Пізніше він так описував те враження, яке зробив на нього радянський лідер:

«Було легко забути, що я розмовляю з членом партії. Абсолютно точно, було б важко знайти меншого доктринера. Я не міг повірити, що Сталін коли-небудь захоплювався Марксом. Він ніколи не згадував про нього таким чином, щоб можна було б зробити такий висновок... Сталін, напевне, розумів німецьку позицію краще, ніж Литвинов. Останній був налаштований проти націонал-соціалістів як таких, що, без сумніву, обумовлювалося їх ставленням до євреїв...» [1, с. 91].

Справді ні на націонал-соціалізм, ні на фашизм як такий Сталін не звертав уваги. Він був абсолютно позбавлений будь-якої ідеологічної зашореності і був готовий мати відносини співробітництва з будь-ким, якщо це відповідало національним інтересам СРСР. Дуже показовими з цієї точки зору є його відносини з Муссоліні. Попри те, що в Італії компартія була заборонена, а комуністи зазнавали гоніння, Сталін підтримував з лідером італійського фашизму найсердечніші відносини. В травні 1933 р. був укладений торговий договір. У вересні був підписаний договір про дружбу, ненапад та нейтралітет. У жовтні відбувся візит у Неаполь радянських бойових кораблів, а наступного року Москву відвідала італійська військова делегація. СРСР навіть розмістив в Італії замовлення на будівництво кораблів для військово-морського флоту [1, с. 91].

Аналогічну лінію Сталін намагався проводити й у відносинах із Німеччиною після приходу там до влади Гітлера. Радянська дипломатія постійно підкреслювала свою прихильність принципам Рапалло, де 16 квітня 1922 р. був підписаний радянсько-німецький договір, який повністю відновлював дипломатичні та консульські відносини між двома країнами. Німеччина визнала націоналізацію німецької державної та приватної власності в Росії, а Радянська Росія відмовилася від права на отримання репарацій, які повинна була сплатити Німеччина, передбачався також розвиток взаємних торгових, господарських та правових відносин на основі принципу найбільшого сприяння. У цьому договорі вказувалося на те, що різниця в ідеологічних підходах у внутрішній політиці не може слугувати перешкодою для ефективного співробітництва між двома країнами [2, с. 282]. Тому не було нічого дивного в тому, що в серпні 1939 р. Сталін раптово пішов на укладення пакту про ненапад з Німеччиною («пакт Ріббентропа-Молотова») [4, с. 427]. Радянсько-німецький пакт 23 серпня 1939 р. та секретний протокол до нього були результатом радянсько-німецького зближення і змови двох диктаторів. Договір про ненапад і в цьому відношенні був правомірним, також він був договором, який передбачав нейтралітет СРСР та Німеччини у випадку військових конфліктів однієї із сторін, яка домовлялася з третіми країнами [3, с. 90]. За це Сталін отримав «свободу рук» щодо країн Прибалтики та Бессарабії, а також домовленість про розділ Польщі. Секретний протокол свідчив про те, що відбувся поворот радянської зовнішньої політики на той же мюнхенський курс «умиротворення» Німеччини, який проводився до цього Англією та Францією при нейтралітеті США [7, с. 18]. Після укладення радянсько-німецького пакту про ненапад міжнародне становище СРСР корінним чином змінилося. Суспільна думка в західноєвропейських країнах засудила Радянський Союз за змову з фашистською Німеччиною за рахунок Польщі. Цей пакт був вигідним для СРСР, оскільки з Німеччини сюди надходило промислове обладнання для військової промисловості. Таким чином, в пакті виявляються принципи прагматизму, які були характерні зовнішній політиці СРСР [6, с. 415].

Отже, зовнішньополітична доктрина Сталіна, як і будь-яка інша доктрина, заснована на принципах політичного реалізму, не була пов'язана з категоріями етики та моралі. Ключовим елементом доктрини, її стержнем було забезпечення національних інтересів. Саме прихильність радянської дипломатії принципам політичного реалізму, а не принципам етики та моралі, лежала в основі її успіхів у зовнішній політиці, була головним секретом її дипломатичних перемог.

Список використаної літератури

1. Александров М. Внешнеполитическая доктрина Сталина / М. Александров. – Канберра: Австралийский национальный университет, 1995. - 98 с.
2. Всемирная история: Мир в период создания СССР / А. Н. Бадак, И. Е. Войнич, Н. М. Волчек и др. – Мн.: Харвест, М.: АСТ, 2000. – 416 с.
3. Всемирная история: Канун Второй мировой войны / А. Н. Бадак, И. Е. Войнич, Н. М. Волчек и др. – Мн.: Харвест, М.: АСТ, 2000. – 528 с.
4. Городецкий П. Пакт Риббентропа-Молотова / П. Городецкий // Россия в XX веке: Историки спорят. – М., 1994. – С. 429 – 436.
5. Международные отношения в 20 - е гг. // Мир в первой половине XX века. – М., 1994. – С. 80 – 90.
6. Чельшев И. Международное положение СССР накануне Великой Отечественной войны (1939 – июль 1941 г.) / И. Чельшев // Россия в XX веке: Историки спорят. – М., 1994. – С. 410 – 420.
7. Чим був Пакт Ріббентропа-Молотова насправді: злочин, помилкою чи правильним і логічним кроком? // Голос України. – 2009. - № 152 (15 серпня). – С. 18 – 19.

СТАНОВИЩЕ ГРОМАД СТАРООБРЯДЦІВ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

**Мишков В. Я., аспірант, Шугаєва Л. М., докт. філософ. наук, професор
Рівненський державний гуманітарний університет**

Україна – демократична багатонаціональна держава. Долаючи негаразди у сфері релігійно-церковного життя, що дістались у спадок від минулого, держава йде курсом реального забезпечення свободи совісті – свободи вільного вибору релігії, світогляду, свободи бути віруючим чи вільнодумцем, надання всім конфесіям рівних прав і можливостей. Фактор релігійності вже традиційно посідає важливе місце в житті українського соціуму.

На сьогодні на теренах України діє 30,67 тис. релігійних організацій різних церков, конфесій, напрямків і течій. За період з 2000 року релігійна мережа країни збільшилась на третину. Зокрема, кількість центрів та управлінь церков зростає з 268 до 320, монастирів збільшилась з 250 до 421. Завдяки плідній роботі 192 духовних навчальних закладів, кількість яких зростає у 1,6 рази, близька до розв'язання проблема церковних кадрів. У релігійних організаціях України сьогодні працює 29441 священнослужителів, з яких 773 іноземця, значна частина служителів культури має спеціальну вищу та середню освіту. [2]

В радянський період Російська Православна Старообрядницька Церква переслідувалася офіційною владою. Таким чином тенденційний підхід дореволюційної історичної думки та специфічне ставлення до проблем старообрядництва в радянський період викликало дослідницьку пасивність у вивченні цього явища в незалежній Україні. Таке ставлення до історії Старообрядницької церкви, на думку автора, пояснюється не лише вузькою спеціалізованою проблемою, котра сприймається в Україні як суто російське явище, а й тим, що більшість населення нашої держави є прихожанами Української Православної Церкви, Римсько-Католицької церкви, Греко-Католицької церкви, Української Православної Церкви Київського патріархату, а також різних протестантських організацій та груп. Зрозуміло, що за таких умов кількісний відсоток істориків, котрі поділяють ідеологію офіційної церкви є значно вищим і саме вони формують основні напрямки в дослідженнях історії церкви.

Втім, останнім часом в наукових періодичних виданнях друкуються роботи українських істориків, культурологів та філософів, котрі спеціально досліджують історію старообрядництва України. Однак їх праці мають локальний характер, і в основному стосуються Південно-Західної України та сусідніх з нею регіонів, а в цих працях акцентується увага більше на побутовій та культурній стороні життя старообрядництва. Серед них праці історика О. А. Прігаріна, А. І. Федорової, Т. Д. Сапожнікова. Старообрядництво Слобідської та Лівобережної України стало предметом дослідження Ю. В. Волошина та С. В. Таранця.

За приблизними оцінками, у світі налічується близько двох трьох мільйонів послідовників старообрядництва. Однак у власній праці Таранець С. В. стверджує, що старообрядців у світі близько семи мільйонів. Зокрема, за його даними Російська Православна Старообрядницька Церква (Білокриницька згода) має від 1 до 1,5 мільйонів віруючих, Російська Древлеправославна Церква (т.з. Новозибківська, біглопопівська ієрархія) – від 750 тисяч до 1 мільйона віруючих, кількість безпопівців коливається в межах 1,5 – 2 мільйонів чоловік, поморців – біля 1 мільйону та всіх інших толків близько 1,5 мільйони [6, с.74]. На нашу думку це дещо завищені цифри, оскільки за роки боротьби з релігією в Радянському Союзі кількість старообрядців зменшилась в 15-17 разів, а згідно передреволюційних переписів їх нараховувалось в межах 12 мільйонів, тому ми вважаємо що кількість старообрядців становить близько 3 максимум 4 мільйонів чоловік.

Скільки в Україні, точно ніхто не скаже. Їх у нашій країні офіційно не рахують. Статистика лише повідомляє, що церковні громади старовірів є в 13 областях, Криму, Києві і Севастополі. Найбільше в Одеській, Вінницькій, Чернівецькій. Користуючись даними які оприлюднені на офіційному сайті Релігійно-інформаційної служби України та опрацювавши статті професора Колодного Н. А. автором було зроблено наступні висновки.

На сьогоднішній день найбільшою старообрядницькою деномінацією України є Російська Православна Старообрядницька Церква (Білокриницька згода). Близько 60 общин об'єднані в Архiepіскопiю Київську і всієї України, яку очолює її архієпископ Саватій (Козко). Основна маса парафій знаходиться в Одеській, Хмельницькій, Вінницькій та Чернівецькій областях. Єпархія перебуває в підпорядкуванні Московській митрополії [2].

Російська Древлеправославна Церква (Новозибківська згода) має в Україні 5 громад. Українські громади виділені в Слобожанське благочиння і входять до складу єпархії Білоруської і Української з осередком в Мінську. Керує єпархією єпископ Йосиф. Безпосередньо керівництво українськими громадами здійснює благочинний о. Микола Просін [2].

Серед старообрядців-безпопівців найбільшою є поморська (виговська) згода, яка налічує на сьогоднішній день понад 30 громад. По регіонах найбільше їх є в Житомирській області – 13 громад, в Харківській – 5, 3 общини є в Вінницькій і Закарпатській, по 2 – у Луганській, Донецькій та Криму, 1 – в Хмельницькій, Дніпропетровській, Запорізькій, Одеській та Чернівецькій областях [2].

Також в Україні існує близько 5 невеликих громад федосіївців. Однак про них майже нічого не відомо. Крім перерахованих вище, існують старообрядницькі толки пилипівців, спасівці, бігунів, дирників, та їх чисельність дуже незначна, а організації не зареєстровані. Автором була спроба зробити аналіз статистичних даних і відобразити їх у формі таблиці.

	Рік	Громади	Монастирі, місії	Священнослужителі	Недільні школи
РПСЦ	на 1.01.2009	64	11	34	8
	2008	56	9	34	8
	2007	53	6	31	10
	2006	52	2	28	10
	2005	52	2	28	9
Безпопівські толки	на 1.01.2009	32	-	7	-
	2008	26	-	6	-
	2007	26	-	6	-
	2006	20	-	4	-
	2005	17	-	4	-

Новозбіківська згода *	На 1.01.2009	5	-	4	-
	2008	5	-	4	-

З наведених даних бачимо, що в останні роки починається процес відродження старообрядницьких громад на території України. На нашу думку він міг би бути значно динамічнішим, але цьому заважає низка проблем котрі потребують нагального вирішення. На основних з них ми акцентуємо свою увагу

Зокрема найактуальнішою проблемою є кадрова, а саме недостатня кількість священників та служителів культури – на 62 громади є лише 34 священники. Цьому є пояснення: у роки радянської влади серйозної руйнації зазнали всі релігійні інституції, в тому числі і Старообрядницька церква. Варто зауважити, що до революції 1917 року в Україні було три старообрядних єпископи та близько 100 священників.

Іншою важливою проблемою є збереження існуючих та побудова нових храмів. Цифри офіційної статистики говорять: в Україні 56 храмів Російської православної старообрядницької церкви Білокриницької згоди. Але реальність набагато сумніша. У Харкові Старообрядницька церква тулиться у підвалі Української православної церкви Московського патріархату. В Одесі – у будинку колишньої синагоги (без купола і церковного дзвону), затиснутого житловими висотками та занедбаними дворами. У Києві – один-єдиний діючий храм на вулиці Почайнинській. І той в аварійному стані. Пам'ятка архітектури, за оцінками фахівців, відновленню не підлягає. Необхідно упорядкувати іншу унікальну старообрядницьку пам'ятку, котра дісталася Україні. На її території розташована Біла Криниця – у минулому духовний центр старообрядництва. Це місце, де 1784 року старовірівці заснували поселення, назване ними так через білу воду в колодязях, потім чоловічий монастир, а згодом і жіночий. Саме тут Старообрядницька церква здобула свою ієрархію. 1846 року з найвищого дозволу австрійського імператора заснували митрополію.

Ми розуміємо, що це не всі проблеми котрі уповільнюють розвиток старообрядництва, але все-таки воно поступово хоча і повільно відроджується. Зокрема в окремих містах відновлюють діяльність існуючі храми старообрядців та будуються нові. Впродовж останніх двох років побудовано храм у місті Балта Одеської області, Кам'янець-Подільський Хмельницької області, заплановано будівництво нового кафедрального собору Російської Православної Старообрядної Церкви в Києві на Подолі, відновлено діяльність Чорнобильського Пустинно-Миколаївського старообрядного монастиря. Наведені факти свідчать про те, що старообрядництво в Україні нікуди не зникло, а має досить потужний потенціал для відродження і зростання.

Старообрядництво, як явище народжене спротивом насильницьким змінам у релігійному житті народу, пройшло тернистий шлях і стало релігійним феноменом, який активно проявився у соціокультурній сфері українського суспільства. Старообрядним християнам вдалося створити своєрідний архетип укладу і поведінки, що визначили наступність їхнього прагнення до продовження консервативності древлеправославної традиції в гармонії з процесом буття. Тому, на нашу думку, старообрядництво сьогодні неможливо розглядати лише як трагічні сторінки в історії російської церкви. Це історія Вселенського православ'я. Відсікаючи старообрядництво, Україна таким чином відсікає не лише частину своєї духовної спадщини, а й збіднює свою ж історію. Адже в старообрядництві вона своя, трьохсотлітня. Це історія поселень старовірів, їх способу життя, релігійної практики, культури на землях, які прихистили їх. Ця земля давно стали їхньою другою батьківщиною. І це вже новітня історія України.

Список використаних джерел.

1. Бабичев Н. В. Древлеправославная Поморская Церковь Житомирщины // Меч духовный. - № 13, июль – сентябрь 2004 г.
2. Колодний Н. А. Релігійна мережа України: конфесійний та регіональні зрізи. // Українська асоціація релігійної свободи. – <http://www.uars.org.ua/>
3. Рябокляч Т. І. Монастир... у зоні відчуження. // Сільські вісті. - №14. – блютого, 2009.
4. Петров С. П. Киевская Русь и староверы. Проблемы приемственности православия в условиях независимого государства Украины. // Сборник докладов и выступлений 3-й Международной научно - практической Конференции "Старообрядчество: история и современность, местные традиции, русские и зарубежные связи" - Институт монголоведения, буддологии и тебетологии СО РАН. – Улан-Удэ, 2001. – вып 1. – 200с.
5. Старообрядческий митрополит Корнилий посетил Украину. В киеве будет возведен новый кафедральный собор РПСЦ. // <http://www.ortodoxy.otg.ua>
6. Таранец С. В. Старообрядчество в Российской Федерации конца XX – начала XXI вв. // Доля старообрядства в XX – на початку XXI ст.: історія та сучасність. Збірник наукових праць та матеріалі / Відпов. ред. та упоряд. С. В. Таранець. – К., 2008. – Вип.2. – 336с.

ПЕРЕБУДОВА ШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ У ТРЕТЬОМУ РЕЙХУ (1933-1939 РР.):

НА ПРИКЛАДІ ДІЯЛЬНОСТІ ОРДЕНСБУРГІВ.

**Міоц Ю.В., здобувач, Давлетов О.Р., канд.іст.наук, доцент
Запорізький національний університет**

Як відомо, інтерес до проблем пов'язаних з історією Третього рейху з'явився відразу після його виникнення. Історіографія німецького варіанта фашизму вже давно сягнула меж в 50.000 наукових розвідок [1]. При цьому найбільшу увагу дослідників завжди притягували проблеми створення масової бази нацизму, його ідеологічні витоки, механізм функціонування власне НСДАП, військово-політичні аспекти, політичні портрети лідерів тощо. У той самий час, у вітчизняній історіографії дослідження націонал-соціалізму знаходилося немов у «безповітряному просторі», так як маловивченими залишались історія суспільних установ, питання історії культури, суспільної свідомості і т.п. [2, 24] У тому числі були й проблеми, щільно пов'язані з вивченням соціальної та внутрішньої

ЗМІСТ

ПРИРОДНИЧО-МАТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ

Волошин М.О., Волошин О.М. Дилатометричні та в'язкопружні властивості полімерних металонанокомпозитів	3
Килюшик Тетяна, Воловик Г.П. Аналіз чисельності метеликів роду COENONYMPHA на території Білоозерського масиву Рівненського природного заповідника.	4
Гроголь Святослав, Нечипорук Ірина. Хімічне розпізнавання речовин за допомогою сенсорів.	5
Кошицький В.В., Ковальчук Іван. Безвідходні технології в сільському господарстві.	6
Куцериб Тетяна Миколаївна. Риюча діяльність ссавців як чинник, стимулюючий процеси ґрунтоутворення.	7
Макєєва Діана, Яремчук Дарина, Демчик С.П. Знаходження нестационарної теплопровідності всередині плоскої стінки.	8
Малежик Петро, Січкач Т.Г. Термомеханічні властивостей епоксидних композитів, наповнених нанодисперсним алмазом.	10
Філіппова Лариса Валеріївна. Вивчення фізико-хімічних властивостей в реакції окиснення СО на Fe-Mn оксидних системах.	10
Цегельник Юлія, Лопаткін Р.Ю. Генерація квазімонохроматичного рентгенівського випромінювання за допомогою сфокусованого пучка протонів.	12
Адамчук Анна, Бишук Віталій, Панай Ольга, Вороницька В.М. Розробка web-сайту факультету математики та інформатики РДГУ.	14
Андросов В.И., Данич В.Н. Модель информационно-управленческой архитектуры организации и защита информации.	17
Гаврюсєва Д.М., Вороницька В.М. Розробка мультимедійної НКП «Векторна комп'ютерна графіка».	18
Мельник Павло, Пожидаєв В.Ф. Розробка комп'ютерної моделі для проведення чисельних експериментів по вивченню тягово-динамічних характеристик тягового рухомого складу.	18
Опанасюк О., Петрівський Я.Б. Чисельні експерименти по реалізації методу регуляризації Тихонова із застосуванням одного із сучасних програмних продуктів комп'ютерної математики Mathcad.	20
Пастушок І. В., Подляшаник Л. А. Узагальнення результатів розв'язку задачі Колмогорова-Нікольського на різних класах функцій.	21
Придюк П.І., Петрівський Я.Б. Розробка експертної системи діагностування комп'ютерних засобів.	22
Романюк С. М., Соколовська О.П. Автоматизація знаходження багатofакторних регресійних моделей.	25
Сірець О. В. Динаміка нелінійної динамічної моделі Солоу для випадку лінійно-однорідної виробничої функції.	26
Файчук О.О., Сяська Н.А. Метод математичного моделювання як один із засобів розвитку творчих здібностей учнів під час розв'язування планіметричних задач.	27
Ярошак Роман, Батишкіна Ю.В. Розробка он-лайн гри для мобільних телефонів на платформі JAVA.	29

СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ НАПРЯМ

Абрамчук Катерина, Шеретюк В.М. Особливості діяльності німецької окупаційної системи вербування та депортації на Волині в 1941 – 1945 рр.	30
Андрєєва Анастасія. Торгівельна конкуренція як головний конфліктогенний чинник у відносинах між Англією та Нідерландами (XVII ст.).	32
Бондарець Олександр, Сєверова О.В. Специфіка російського лібералізму в концепції Б.М. Чичеріна.	33
Віруцька Світлана, Постолюк Р.М. Уряд Румунії в контексті подій «Празької весни».	35
Генега Ірина, Троян С.С. Зовнішня політика Російської федерації 1990-х рр.: пошук стратегії.	36
Головіна Кароліна, Давлєтов О.Р. BDM – від «сестринських громад» до єдиної державної організації для дівчат у Третньому рейху.	38
Гуменюк Олеся, Кукурудза А.В. Релігійна домінація у франко-візантійському суперництві VIII-IX ст.	39
Давидчук Сергій, Савчук П.О. Україна-Ізраїль: співробітництво на рівні силових структур.	41
Данильчук Тамара. Франко-німецьке протистояння у форматі Марокканської кризи 1905-1906 рр.	42
Доценко Катерина, Давлєтов О. Р. Ідея об'єднаної Європи: зарубіжна історіографія.	43
Дудка Наталія, Давидюк Р.П. Від УНДО до ФНС: причини радикалізації політичної платформи Дмитра Паліїва.	45

Євсович Роман, Сєверова О.В. Благодійність у Росії в 2-й пол. XIX – поч. XX ст.: традиції та особливості.	46
Звягіна Олександра, Давлетов О. Р. Ідеологія неонацизму в сучасній Україні.	48
Зущенко Оксана, Карпухіна Тетяна. Міжнародна реакція на голодомор 1932-1933 рр. в Україні. 49	
Івчик Наталія, Гон М. М. Питання прававласності поляків та євреїв у південно-західному краю Російської імперії другої половини XIX століття.	50
Ісаченко Вікторія, Побірченко Н.С. Павло Гнатович Житецький – фундатор української педагогічної думки другої половини XIX – початку XX століття.	52
Капустін Г.М., Стоколос Н.Г. Організація та проведення ювілейних святкувань, як одна із форм місіонерської діяльності братств на Волині в другій половині XIX – на початку XX ст.	53
Капустін К.М., Моця О.П. Проблема розвитку південноруських земель у післямонгольський час в дореволюційній історіографії.	54
Козачук А. А. Ставлення української еліти щодо процесу інкорпорації Гетьманщини до складу Російської імперії в I пол. XVIIIст.	56
Колегова Диана, Панкова Вікторія. Політика разрушений: взгляд истории.	58
Кривобороденко Сніжана, Міняйло І. В., Волков О.Г. Критика кантівської теорії О.О. Козловим та простір і час історії.	58
Литвиненко Наталя, Нестеренко Л. О. Науковий спадок І. В. Луцицького.	59
Лукащик Ганна, Савчук Петро. Зовнішньополітична доктрина СРСР у 20–30-і рр. та Німеччина 60	
Мишков В. Я., Шугаєва Л. М. Становище громад старообрядців в сучасній Україні: проблеми та перспективи розвитку.	61
Міюц Ю.В., Давлетов О.Р. Перебудова шкільної освіти у Третньому рейху (1933-1939 рр.): на прикладі діяльності Орденсбургів.	63
Паврозник Тетяна, Давидюк Р.П. Протиріччя у партії „Сельроб” напередодні та в умовах парламентських виборів 1928 року у Польщі.	65
Писцьо Віталіна Романівна. Репатріація українських громадян вивезених на примусові роботи до Німеччини.	66
Процюк Віктор, Шеретюк В. М. Анархізм Нестора Махна як унікальна національна складова анархістського руху Російської імперії.	68
Радовенчик Тарас. “Київська наступальна операція” в планах німецького командування.	70
Романчук Тетяна, Гон М. М. Особливості національної консолідації у повоєнній Німеччині.	72
Самсонюк Т., Гон М. М. Особливості ведення слідства органами НКВС стосовно членів ОУН у 1939-1941рр. (на прикладі архівно-слідчих справ Державного архіву Рівненської області).	73
Сейтумерова Э.З., Зарединова Э.Р. Историческое наследие крымскотатарского народа: традиции и современность.	75
Столярчук О.Ф., Галуха Л.Ю. «Острозька Біблія» - особлива духовно-літературна пам'ятка українців.	76
Стрільчук М.С., Савчук П.О. Основні етапи формування колоніальних імперій європейських держав.	77
Троян Віктор. Проблема європейської ідентичності в основних концепціях пан'європеїзму.	79
Харковець Анна, Гон М. М. «Расовий концепт націонал-соціалізму: теоретичні аспекти та практичне втілення».	81
Хромов Пётр, Семёнова Н.В. Изучение в Украине и России национально-освободительной борьбы ОУН и УПА 1939-1954 гг.	83
Виперайленко Грина, Котова Л.В. Підвищення рівня зайнятості молоді на вітчизняному ринку праці.	84
Говоров Н.П. Поколение информационного скольжения.	86
Ілляк Олексій. Проблеми професійної орієнтації та зайнятості молоді на ринку праці України.	87
Лялина А.И., Андреева-Лялина З.В. Украина и Европейский Союз: проблемы евроинтеграции.	89
Наумов Андрій. Політична культура сучасної української молоді: стан і перспективи розвитку.	91
Слабчук Т.А. Особливості та проблеми формування інституту жіночого політичного лідерства у сучасному політичному процесі України.	92
Українець В. О., Гон М. М. Етнічний екстремізм – теоретичний аспект.	93
Shkolenko Dar'ya, Suleimanova V.R. Some problems and tendencies of english semantics.	94
Антончук Анна, Воробйова Л.М. Концепція людини і світу в творчості Ернеста Хемінгуея.	95
Байло Ю. Лінгво-методичні основи тестування з іноземної мови у Вищих навчальних закладах.	96
Бражук В. Рефлектирующий герой в пьесе А. Вампилова «Утиная охота».	97
Дячук Оксана, Середюк Л.А. Використання мультимедійних технологій у вивченні німецької мови.	98
Катеринчик Юлія, Середюк Л.А. Художня майстерність Гете у філософській драмі «Фауст».	100
Козлюк Н.В., Михальчук Н.О. Характеристика фабульного тексту з погляду його діалогічності.	101
Коробчук Віталія, Воробйова Л. М. Художній світ новел Джека Лондона.	103

Кудрєвич Юлія, Фрідріх А.В. Семантико-структурні та стилістичні особливості фразеологічних одниць сучасної англійської мови на позначення «характеристика людини»	105
Куценко Анастасія, Воробйова Л.М. Інтертекстуальні явища у творчості Дж. Г. Байрона.	108
Левчишин Марія, Михальчук Н.О. Романтизм як літературний напрям.	109
Магас Оксана, Воробйова Л.М. Біографізм новел Ернеста Гемінгвея.	111
Маландюк Тетяна, Ярута Н.П. Some peculiarities of Charles Dickens' individual literary style in the novel "Bleak house"	112
Михальчук Н.О., Забава М.М. Компаративний аналіз драматургії В.Шекспіра та Б.Шоу.	114
Міхненко Оксана, Зубілевич М.І. Розвиток іншомовної комунікативної культури учнів молодших класів засобом інтегрованих занять з англійської мови.	115
Назарук Анна, Середюк Л.А. Концепт „жінка” в німецькій фразеології.	116
Плевако Наталія, Бігунова С. А. Особливості писемних текстів різних жанрів побутового стилю (на матеріалі англійської мови).	117
Попик І.О. Прояви творчої ідентичності Б.Бойчука у збірці „Третя осінь”.	119
Рачок Вероніка, Фрідріх А.В. Компаративний аналіз структурних та семантичних особливостей колоративних композитів української та англійської мов.	120
Сичова Анна, Фрідріх А.В. Функціональні особливості інтертекстуальності у творах Д.Брауна («Код да Вінчі», «Ангели і Демони»)	123
Сузанская Т.Н. Некоторые особенности эволюции материнской темы в истории русской литературы XIX-XX вв.	125
Базик Людмила, Костюк Л.К. Відродження писанкарства та його популяризація на сучасному етапі.	127
Бенещук Руслан, Савчин Л.М. Розвиток художніх потреб дітей на заняттях у хореографічному колективі.	128
Димченко Сергій. Педагогічна взаємодія викладача та студента у процесі навчання гри на ударних інструментах.	129
Карєва Катєрина, Дубинина Д.Н. Использование нетрадиционных техник рисования в работе с детьми, имеющими речевые нарушения.	131
Коваленко Анна, Аксьонова І. Ю. Стилізація хореографічного твору як формотворчий процес (на прикладі діяльності дитячого хореографічного колективу).	132
Ковбарь Ольга, Волошина Л.П. Становлення балетного мистецтва в Україні (20-30-ті рр. XX століття)	133
Комисарук Татяна, Горбатова Е.В. Использование игровых приемов в изобразительно-творческой деятельности старших дошкольников.	135
Лапсюк Надія, Горбачук Р.Л. Танець модерн як засіб вираження психологічного стану танцівника.	136
Лєгка Аліна, Аксьонова І. Ю. Роль Іржі Кіліана у сучасному хореографічному мистецтві.	137
Мельник Тетяна, Волошина Л.П. Історія розвитку та становлення хореографічного мистецтва Рівненщини.	139
Мельничук Олена. Модернізм в українській драматургії кінця XIX – початку XX століття.	139
Омелящик Інєсса, Горбатова Е.В. Развитие изобразительного творчества детей старшего дошкольного возраста.	141
Сидорик Тетяна, Голод І.В. Роль ілюстраторів часопису «Будяк» у розвитку сатиричної графіки Львова у 20-х роках XX ст.	142
Черніговець Т.І. Функціонування дитячого фольклорно-ігрового дозвілля в контексті сучасних глобалізаційних процесів.	144
Черніговець О. Класична музика – ефективний засіб психотерапії (аналітичний огляд інформаційних матеріалів).	145
Геккель А.В. Вплив творчості Тараса Шевченка на розвиток хореографічного мистецтва в Україні.	145
Яцюк Ганна, Лобан Т.Й. Тренаж в системі підготовки виконавця народно-сценічного танцю.	146
ЗМІСТ	148

Наукове видання

„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА МОЛОДИХ”

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**Матеріали III Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців**

**19–20 травня 2010 року
м. Рівне**

Відповідальний за випуск – Войтович І.С.
Комп’ютерна верстка – Литвак А.М.

Формат 60*84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Romans.
Друк різнографний. Ум. друк арк. 30. Тираж 300 прим.

*Віддруковано засобами оперативної поліграфії ПП Самборський І.О.,
вул. Толстого, 3, м. Рівне, Україна, 33028.*